

Editorial

Missatges apocalíptics

La retòrica política que vivim i patim fa impossible una forma raonada de tirar endavant els temes d'estat. Aquesta postura ja no amaga una violència verbal, a través de la qual, sense aportar cap alternativa, es vol avortar unes negociacions de les que depenen el futur del Principat. El to gruixut d'alguns missatges apocalíptics que volen impedir com sigui una integració amb Europa, amb una política tan simplificadora com és el *no* per única resposta, s'estén com una taca d'oli en alguns ambients. Es parla sense massa fonaments, amb actituds vociferants que només volen inquie-

tar i no aporten la moderació necessària per tractar els temes amb seny, coneixement i sentit d'estat. Orfes dels arguments mínims per presentar altres plantejaments de les coses, es fa lliscar no el missatge polític sinó l'eslògan publicitari d'una campanya cada vegada més orquestrada.

S'ha arribat a manifestar que el Govern no té legitimitat, quan és l'únic legítim constitucionalment per assumir aquesta responsabilitat. Sense eludir aquest compromís ha donat en els moments precisos les informacions necessàries perquè se sàpiga el desenvolupament d'unes negociacions que no estan tancades i que han

de gaudir del respecte i del silenci necessari perquè arribin a bon fi. Te raó el cap de Govern quan afirma que una negociació no es pot fer amb micròfon obert i altaveus.

S'insisteix també amb la pèrdua de sobirania, sense concretar quina exactament i en uns moments en què aquesta qüestió es dona en tot l'àmbit europeu. Les fronteres econòmiques ja no són les del país, sinó que estan obertes a un món globalitzat en el qual la sobirania s'ha de guanyar no amb la retòrica de la paraula buida, sinó amb el missatge de la feina ben feta. La sobirania és conservar allò que ens fa forts davant els altres, i això passa per una postura ferma davant els problemes. Ajornar l'acord monetari uns mesos no té sentit. El problema no és si estem d'acord, sinó en la forma de debatre els interessos comuns del país en benefici dels ciutadans.

Ningú ha de poder llençar una batalla dialèctica sense arguments de

pes, o assortits de mentides deliberades per les que no es vol respondre quan es demanen responsabilitats. La inundació del que es diu «políticament correcte» està ofegant de buidor el discurs públic. La verbositat incontenible, tan andorrana per un altra part, acaba -o vol acabar- imposant la idea de que només apocalípticament s'arriba al cor de les coses. No és cert, la via més directa és el raonament. Si la llibertat d'expressió es mesura per la capacitat de llençar informacions/bombolla, no podem pas dir que estem constrenyits.

El circ polític actual és comprovar com davant dels projectes permanentment aparcats, molts només criden i no tenen res a dir. No tenen res que fer al no presentar projectes alternatius. No saben el que passa, perquè la vista es troba en un altre lloc. No entenen el que els rodeja perquè no surten de la tertúlia. I el que és pitjor, no saben realment de que discuteixen.

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes exposen postures personals.*